အတွဲ ၄၊ အမှတ်-၅၀။

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

လက်ရာအကောင်းဆုံးသော ပန်းချီဆရာ

ဓါတ်လမ်း ဖေ ရွှေး

သရုပ်ဖော်

၁၃၃၄-ခု၊ နတ်တော်လဆန်း ၄-ရက်(၉-၁၂-၇၂)

စနေနေ့တိုင်းထုတ်ဝေသည်။

မောင်ဥာဏ်ဝင်းနှင့်ပန်းချီဆရာသုံးဦးတို့သည်တစ်နန်း ပြီးထိတွေ့ဝင်သော ဖြင့်ပိတ်ခါ ပန်းချီကြီးသည် မည်သို့ မျှ အတွေ့မခံဘဲ အခါးအဲသောက်များ ကိုပင်သူတို့ထံမှ တောင်းသည်။
ဂျက်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်လွန်ခဲ့ပေပြီ သုံးဆယ့်တဂျက် ထိုးကောင်းသောနေ့ဝှင်—
မှုံတွေ ကာယ်ဆိုဝေ သင်ကြည့်ရတော့ မှာလား၊
ခေါင်းပါတယ်မပြီးပြတ် သေးလို့ခေတ္တစောင့်ပါအုံး မြို့စားမင်း၊
ဒေါက်
ဒေါက်
ဒေါက်
ဂျက်ပေါင်းလေးဆယ်ကြာသောအခါ—
ကာယ်ဆိုမဲ့ဟ—မပြီးသေး ဘူးလားကွ၊
မပြီးသေးကြောင်း ပါခေတ္တသည်းခံ ပါအုံးအရှင်မြို့စား မင်း၊
ဒုန်း
ဒုန်း
ဒုန်း
ဂျက်ပေါင်းငါးဆယ်ကြာမြင့်သောအခါ—
မင်းတို့ပန်းချီကားတွေမကြာမှုံကြည့်ရလား ဒီတခါတော့အတင်းဝင်ကြည့်ရမှာကိ— ကဲကွာ—
အရှင်မြို့စားမင်း ဝင်လာတုန်း ကျွန်တော်ကြီးတံခါး ဖွင့်တုန်း ကြွသွားတာကိုး-ဟိုး-ဟိုး-
အမယ်မယ် လေးလှ—

ဟုတ်ကဲ့ပါ မြို့စားမင်း၊ သို့သော် အခြားလူများကိုလဲ ခေါ်ပါအုံး၊
လာကြစမ်း - လာကြ - မင်းတို့ပုံတူတွေ ပြီးပြီတဲ့ကွ၊

ရူးစမ်းရှာဖွေသူများ

မုံရွာဝင်းဇေ ကျော်ကျော်

ကက်ပတိန်ဝက်

သူ၏ နာမည် အပြည့်အစုံမှာ ကက်ပတိန် မက်သယူးဝက် ဖြစ်၏။ မက်သယူးကို ၁၈၄၈ ခု ဇန်နဝါရီလ-၁၉-ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန် နိုင်ငံ ရှရော့ရှိုင်ယာ နယ်၌ မွေးဖွားသည်။ သူသည် ခုနစ်နှစ်သား အရွယ်တွင် ရေကူးသင်ခဲ့၏။ ၁၄နှစ်သားအရွယ်မှစ၍ ကုန်သွယ်ရေကြောင်း ပညာများကိုသင်ကြားခဲ့ပြီး ၂၀ နှစ်အရွယ်ရောက်သော်ဗြိတိသျှကုန်သွယ်ရေကြောင်း ဌာနတွင် အရာရှိ တယောက် ဖြစ်လာပေသည်။

သူသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လစ်ဗာပူးမြို့မှ အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယောက်မြို့သို့ ကူးချည်သန်းချည်ပြုလုပ်နေသူဖြစ်ရာ အတ္တလန္တိတ်ရေကြောင်းခရီး အဖွဲ့အကြီ ကြွယ်ဝ နေသူဖြစ်၏။ တခါက နယူးရောက်မှ လစ်ဗာပူးသို့ အပြန်လမ်းခရီးတွင် ရေထဲသို့ လိမ့်ကျသွားသူ တဦးကို ဒိုင်ဗင်ထိုး၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့ရပေသည်။ ကက်ပတိန်ဝက်သည် ရေတွင်စွန့်စားလိုသူပီပီ အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားကို ကန့်လန့်ဖြတ် ကူးရန်အတွက် စိတ်အား ထက်သန် နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ၁၈၇၅ ခုနှစ်မှ စ၍လေ့ကျင့်မှုများကို အပြင်းအထန်ပြုလုပ်ခဲ့ပေသည်။

ထို့နောက်သူသည် ဗြိဗာမှ ဗန်မွိုင်အထိ ၁၁ မိုင်ခရီးကိုငှင်း၊ ဗြိဗာမှရမ်းဂိတ်အထိ ၁၈ မိုင်ခရီးကိုငှင်း၊ ဗလက်ဝေါမှ ဂရေ့ဆင်းအထိ ၁၉ မိုင်ခရီးကိုငှင်း အောင်မြင်စွာကူးခပ်နိုင် ခဲ့ပေသည်။ ထိုမျှဝေးလံသောခရီးကို တော်တော်တန်တန် ရေကူးသမားများမကူးနိုင်ကြပေ။

ကက်ပတိန်ဝက်သည် ၁၈၇၅ ခု ဩဂုတ်လ-၁၂-ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ် ရေလက်ကြားကို ကူးရန်အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြိုးစားခဲ့၏။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ဩဂုတ်လ ၂၄-ရက်နေ့တွင် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ၍ ကြိုးစားပြန်၏။

ကက်ပတိန်ဝက်သည် အရပ်အမြင့် ၅ပေ ၈ လက်မနှင့် ရင်အုပ်အကျယ် ၄၃ လက်မရှိ၏။ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ၂၀၃ ပေါင်ရှိသည်။ သူ၏ပခုံး၊ လက်မောင်းနှင့် ခြေထောက်များကိုလင်းပိုင်ဆီလိမ်းထားလေသည်။ လှေနှစ်စင်းမှာ ကက်ပတိန်ဝက်ကို လိုက်လံ စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် အသင့် ဖြစ်နေလေသည်။ ထိန်းသိမ်းကြပ်မရန် ဒိုင်လူကြီးတဦးလည်း ပါလေသည်။ ကမ်းပါး

ပေါ်တွင် လာရောက်ကြည့်ရှုကြသူများနှင့် စည်ကားလျက်ရှိ၏။ သတင်းထောက်များလည်း ပါသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲ ၁၂ နာရီ ၅၆ မိနစ်အချိန်တွင် ကက်ပတိန်ဝက်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး ဒိုဗာဆိပ်ကမ်းမှ စတင်ကူးခဲ့၏။ အနောက်တောင်အရပ်မှ စီးလာသော ရေစီးကြောင်းတခုကြောင့် ကက်ပတိန်ဝက်မှာ ပို၍ အဆင်ပြေစွာ ကူးခပ်နိုင်ပေ၏။ ငါးကြီးဆီနှင့် ကော်ဖီပူပူကို အသင့်အတင့် သောက်ထားသောကြောင့်လည်း သက်လုံကောင်းနေသည်။

တမိနစ်လျှင် အကြိမ် ၂၀ လက်များ လှုပ်ရှားကူးခပ်ပြီး၊ တမိနစ်ပြည့်တိုင်း တကြိမ် အသက်ပြင်းပြင်းရှူသောနည်းဖြင့် ဇွဲမလျှော့ပဲကူးလာရာ နောက်ဆုံးတွင် ပြင်သစ်ကမ်းခြေ၏ သဲပြင်ကို ကက်ပတိန်ဝက်၏ ခြေထောက်များက ထိတွေ့နိုင်တော့သည်။ ထိုနေရာကား ပြင်သစ်နိုင်ငံ ကဲလေးဆိပ်ကမ်းမှ အနောက်ဖက် ကိုက် ၂၀၈ ဝေးသောနေရာဖြစ်၏။ အချိန်ကား ဩဂုတ်လ ၂၅-ရက်နံနက် ၁၀နာရီ ၄၁ မိနစ်ဖြစ်၏။

- ၁၈၇၅ ခု ဩဂုတ်လ-၂၄-ရက် မွန်းလွဲ ၁၂ နာရီ ၅၆ မိနစ်မှ ဩဂုတ်လ-၂၅-ရက်နံနက် ၁၀ နာရီ ၄၁ မိနစ်အချိန်ထိ ၂၁ နာရီ ၄၅ မိနစ်အတွင်း အင်္ဂလန်မှ ပြင်သစ်ထိ ၃၉ မိုင်ခရီးကိုကက်ပတိန်ဝက်သည် အောင်မြင်စွာ ကူးခပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

၁၈၈၃ ခု ဇူလိုင်လ-၂၄-ရက်နေ့တွင် ကက်ပတိန်ဝက်သည် နိုင်အာဂရာ ရေတံခွန်သို့ သွားရောက်ကူးခပ်ပြန်၏။ ရေတွင် ကျွမ်းကျင်သူသည် နောက်ဆုံး ရေမှာပင် အသက်ဆုံးရမြဲဖြစ်ရာ ကက်ပတိန်ဝက်မှာလည်း နိုင်အာဂရာ ရေတံခွန်အတွင်း အသက်စွန့်ခဲ့ရရှာလေသည်။

အလှည့်ဟူသည်ရှိစမြဲ
လမ်း = ကြည်ထွန်း
ဖအောင်ဇင်(သရုပ်ဖော်)
မြေခွေးတို့သည်ကား အမြီးကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ပါးနပ်လွန်းသည်ဟု အဆိုရှိ၏။ ရိုးမနှင့် ဆက်လျက်ရှိသော တောင်ငယ်များ အကြားတွင် "ညောင်ကျပ်" ဟုသော ရွာတရွာရှိ၏။ ထိုရွာ အနီးအနားတွင် "မြေခွေးညို" တကောင် ကျက်စားနေ၏။ ထောင်ချောက် အမျိုးမျိုးဖြင့် ထောင်သော်လည်း ကိုမြေခွေးကို မမီပေ။
တနေ့တွင် အမဲလိုက်သူတစုနှင့် အမဲလိုက်ခွေးများကို မြေခွေးညို ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ မြေခွေးညိုသည် ပြေးလမ်းရှိသော ရွာဖက်သို့ အသက်လု၍ ပြေးရရှာလေ၏။
ငါ ဒီအတိုင်း ပြေးနေယင် သူတို့ ငါ့ကို မိတော့မယ် တနည်းကြံမှ
မြေခွေးညိုသည် ရေမြောင်းထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ တဖက်မှ ထွက်လာသည်။
နောက်မှ လိုက်လာသော ခွေးများမှာ အနံ့ပျောက်သွားသောကြောင့် ဆက်၍ မလိုက်နိုင်တော့ပေ။

တနေ့ရာသို့ရောက်သောအခါ....
ဒီခွေးလေး ငါ့ကို ထောင်ထားတဲ့ ကြိုးကွင်းထဲမှာ မိနေပါလား၊ အစာလဲ မစားရ သေးဘူး ထင်ပါရဲ့
မြေခွေးညိုသည် ကြိုးကို ကိုက်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရသဖြင့် လက်လျှော့ကာ ခွေးကလေးစားရန် အတွက် အစာရှာပေးပြီး....
ကျေးဇူးတင် လှပါပြီ၊ မိတ်ဆွေကြီးရယ်
အင်း၊ ဒီလယ်ကြွက် တကောင် အဆီယင်၊ သူ ဝကောင်းပါရဲ့
ခွေးကလေး အစာ စားနေသည်ကို ဘေးမှ ကြည့်နေသည်။
ဟော့- ဂုတ်ကျား ဂုတ်ကျား
လူကြီးသည် ချုံထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသော မြေခွေးကို မြင်သွားသည်။ သို့သော် ဂုတ်ကျားစားနေသော ကြွက် သေကို မြင်သောအခါ....
လက်စသတ်တော့ မြေခွေးက၊ ဂုတ်ကျားကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာကိုး
တနေ့တွင် မြေခွေးညိုသည် ယုန်ကလေးများကို ချောင်းနေစဉ် လယ်သမားတဦးက မြင်သွားကာ ခွေးများဖြင့် ရှူးတိုက်သဖြင့် ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးရရှာသည်။

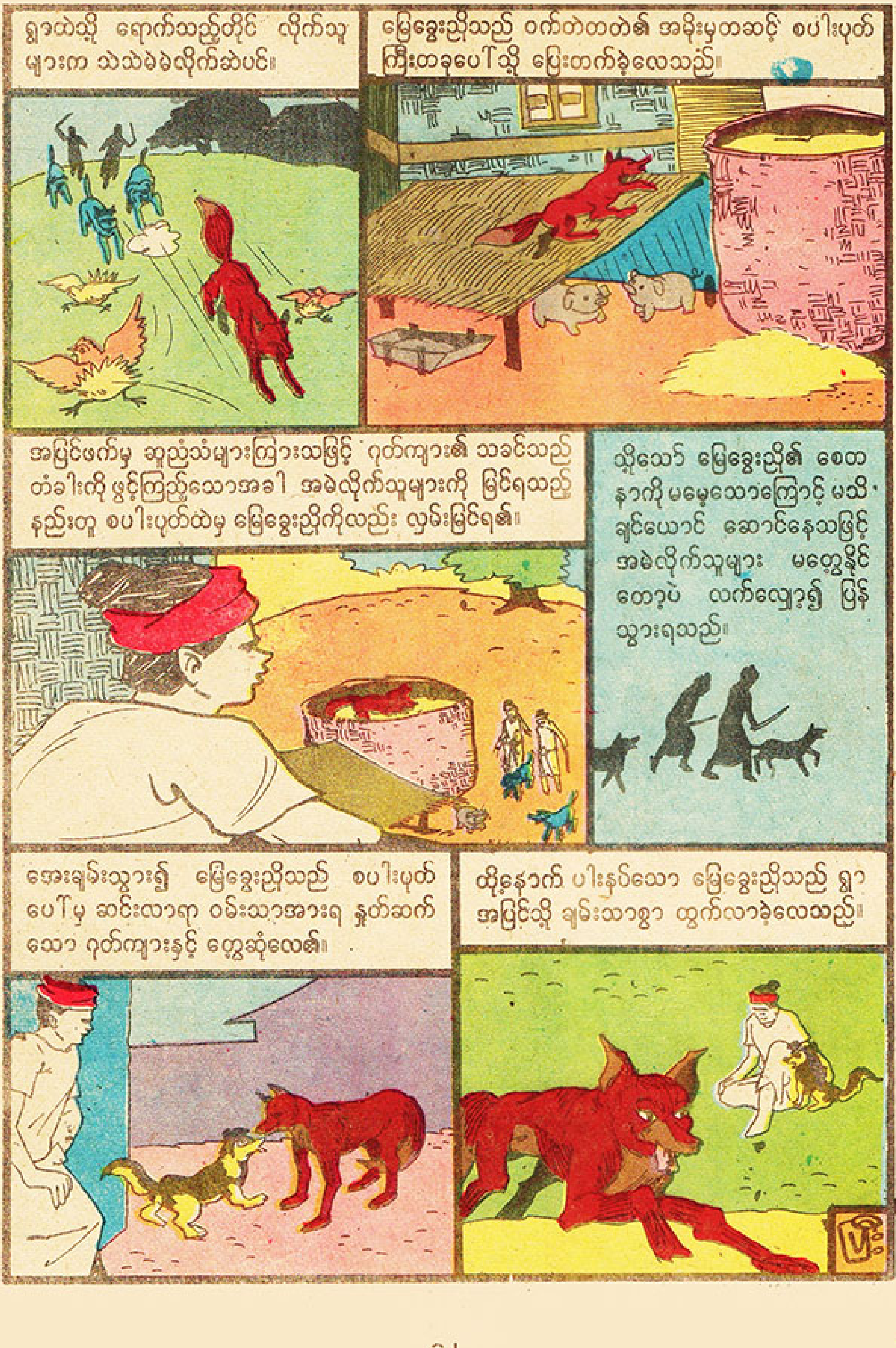
ရွာထဲသို့ ရောက်သည့်တိုင် လိုက်သူများက သဲသဲမဲမဲလိုက်ဆဲပင်။
မြေခွေးညိုသည် ဝက်တဲတတဲ၏ အမိုးမှတဆင့် စပါးပုတ်ကြီးတခုပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့လေသည်။
အပြင်ဖက်မှ ဆူညံသံများကြားသဖြင့် ဂုတ်ကျား၏ သခင်သည် တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်သောအခါ အမဲလိုက်သူများကို မြင်ရသည့်နည်းတူ စပါးပုတ်ထဲမှ မြေခွေးညိုကိုလည်း လှမ်းမြင်ရ၏။
သို့သော် မြေခွေးညို၏ စေတနာကို မမေ့သောကြောင့် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေသဖြင့် အမဲလိုက်သူများ မတွေ့နိုင်တော့ပဲ လက်လျှော့၍ ပြန်သွားရသည်။
အေးချမ်းသွား၍ မြေခွေးညိုသည် စပါးပုတ်ပေါ်မှ ဆင်းလာရာ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သော ဂုတ်ကျားနှင့် တွေ့ဆုံလေ၏။
ထို့နောက် ပါးနပ်သော မြေခွေးညိုသည် ရွာအပြင်သို့ ချမ်းသာစွာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နိုင်ငံများတွင် ဂေါတမ ဘုရားရှင်၏ ရုပ်ပွားတော်ပေါင်း များစွာရှိသည့်အနက် ဂျပန်နိုင်ငံ ကမာကူရရှိ ဒိုင်ဗုစု - ကြေးသွန်း ဘုရားကြီးသည်လည်း ကျော်စောထင်ရှားသည့် ဘုရားကြီးတဆူ ဖြစ်လေသည်။ ဘုရားကြီး၏ ဥဏ်ကင်းတော်မှာ ၄၂ ပေခွဲရှိပြီး ကိုယ်တော် အလေးချိန်တန် ၁၀၀ ကျော်သည်။ နဖူးတော်ရှိ ငွေရောင် မျက်ရှင်တော်လုံး ပင်လျှင် အလေးချိန် ပေါင် ၃၀ မျှ ရှိသည်ဆိုသည်။

ကမ္ဘာ့ဌာန်းတရား စီးဖြန်းနေပုံ ရုပ်ပွားတော် ကြီး၏ ကိုယ်နေဟန်ထားမှာ အလွန်မှ သပ္ပါယ်လှပြီး ကြေး သွန်း လောင်းမှုလက်ရာမှာ အလွန်သပ်ရပ်သေချာလှသည်။ ဤကမာ

ဒိုင်ဗုစုဘုရားကြီး

ကူရဘုရား(သို့မဟုတ်) ဒိုင်ဗုစုကြေးသွန်းဘုရားကြီးကို ၁၂၅၂ ခုက သွန်းလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကမာကူရမြို့သည် သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင် ယိုရိတိုမို မီနာ့မိုတို၏ အဆက်အနွယ်များ အုပ်စိုးသည့် မြို့တော်ကြီးတခု ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ကမာကူရမြို့ရှိ ဤဒိုင်ဗုစုဘုရားကြီးထက် နာရာမြို့ရှိ ဘုရားကြီးနှင့် ကျိုတိုမြို့ရှိ ဘုရားကြီးများမှာ ပိုမိုကြီးကျယ်ခမ်းနားသော်လည်း ဒိုင်ဗုစုဘုရားကြီးသာလျှင် လက်ရာ ပိုမိုမြောက်ကြောင်း အများက အသိအမှတ် ပြုကြသည်။

မျိုးညွန့် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ထူးဆန်းသော ပန်းချီကားချပ်ကလေး

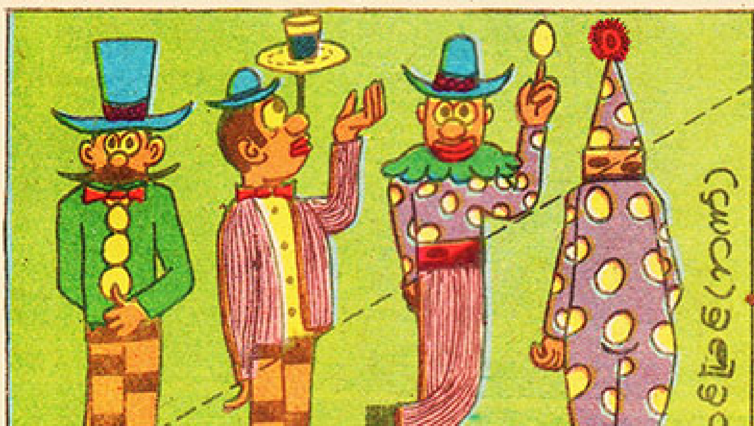

ပုံကြီးကို မျဉ်းစက်များ အတိုင်းဖြတ်၍ပုံငယ်တွင်ပြထားသည့်အတိုင်း ဆက်ကြည့်ပါ။ လူသုံးယောက်သာ ကျန်၍ ပုံများလည်း ပြောင်းသွားသည်ကို တွေ့ရမည်။

မာမာ့ကိုခေါ်ပါမည်

အောင်ငြိမ်းဖြေး

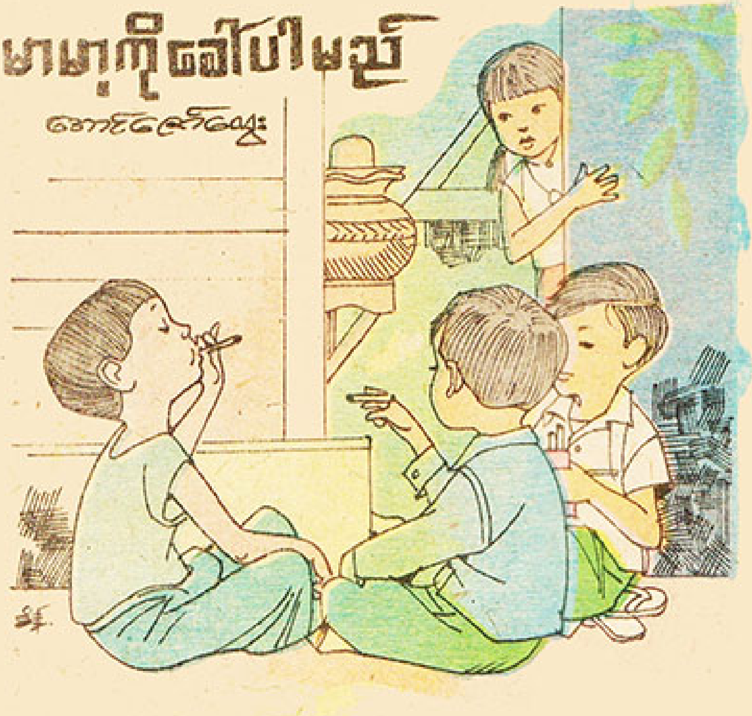

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစုသည် မာမာ့ကို ကြည့်၍ မရကြပါ။ မာမာသည် အလွန်လူကြီးဆံသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်သည် မာမာ့ကို ကြည့်၍ မရဆုံးဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မာမာသည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် အမြဲတမ်း ဆရာလုပ်သည်။ ဩဇာပေးတတ်သည်။ ကျွန်တော် ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် မကျေနပ်သည့် မျက်နှာနှင့်သာ အပြစ်ရှာဘို့ ကြည့်နေသူဟု ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မာမာ့ကို ကျွန်တော် မခေါ်ပဲ နေသည်မှာ အတော်ကြာပါပြီ။

"ဟော– အမယ်– မယ် အောင်မင်းဦးတို့က ဒီမှာလာပြီး ဇိမ်ကျနေကြတာကိုး။ အေး– အေး နင်တို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆေးလိပ် ခိုးသောက်နေကြတယ်ပေါ့။ မုန့်စားကျောင်းပြန်တက်မှ ဆရာမ ဒေါ်ခင်ထားနဲ့ တိုင်ပြောမယ် သိလား"

မာမာသည် မုန့်စားဆင်းချိန်တွင် ဆေးလိပ်ခိုးသောက်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားသဖြင့် အပြစ်တင်၍ ကြိမ်းမောင်းသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ခိုးထုပ် ခိုးထည်နှင့် အမိခံရသည့် တရားခံလို ဖြစ်နေကြသဖြင့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ ကျောင်းဖက်သို့ထွက်သွားသော မာမာ့ကိုသာ ငေး၍ ကြည့်နေမိကြပါသည်။

မာမာသည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဘာလုပ်သင့်သည်၊ ဘာကိုင်သင့်သည်ကို မတွေးတော့။ ကျွန်တော် တွေးနေသည်က ဆရာမဒေါ်ခင်ထားအကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမသည် အပြစ် တစုံတရာတွေ့လျှင် အရမ်းရိုက်နှက်လေ့မရှိပေ။ အရမ်းလည်း မဆူတတ်ပေ။ အကျိုးအကြောင်းဆက်စပ်၍ ပြောဆို ဆုံးမတတ်၏။ ပြောဆိုသည့်စကားကို ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် နားထောင်မှ ကြိုက်၏။ ဂရုတစိုက် နားမထောင်လျှင် စိတ်ဆိုး၏။တချိန်လုံး မတ်တတ်ရပ်၍ လက်ပိုက်နေ ခိုင်းတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဆရာမဒေါ်ခင်ထားကို အလွန်ကြောက်သူ တဦးဖြစ်ပါသည်။

"ကဲ–အောင်မင်းဦး၊ ကျင်ထွန်းနဲ့ တာတူး၊ မတ်တတ်ရပ်ကြစမ်း။ မင်းတို့ သုံးယောက် နေ့လယ်က မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ လမ်းထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်နေကြတယ်ဆို၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်–ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ"

ကျွန်တော်တို့မှာ အပြစ်ရှိနေ၍ *ဆတ်ဆတ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်* နေကြ၏။

"အေး– ကိုယ့်အပြစ်ကို

ကိုယ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝန် ခံ တာ မျိုး မှ ဆရာမက သဘောကျတာ။ ဒီလို ကိုယ့်အပြစ်ကိုကိုယ် ဝန်ခံတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးဟာ မွန်မြတ်တဲ့စိတ်ထားကွဲ့။ ကြားလား။ ကြုံကြိုက်တုန်း အားလုံး ကို ပါ ဆေး လိပ် သောက် တာ ဟာ ကောင်း မကောင်းဆိုတာ ဆရာမ လက်တွေ့ပြမယ်"

ဆရာမသည် ပြောပြော ဆိုဆို ကျောင်းသားတယောက်ကို ဆေးလိပ်တလိပ် ဝယ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဆေးလိပ်ဝယ်လာသော အခါ မီးညှိ၍ ဖွာပြီး မိမိ လက်ကိုင်ပုဝါအဖြူပေါ် သို့ မီးခိုးငွေ့ကို မှုတ် ထုတ် လိုက် ၏။ ထို အ ခါ လက်ကိုင်ပုဝါပေါ်၌ နီကြင့်ကြင့် အရောင်များ စွန်းထင်းနေသည်ကို အံ့[illegible]ယ် တွေ့ကြရပါသည်။

"ကဲ – တွေ့ လား၊ အဲ ဒါ ဆေးလိပ်ထဲမှာပါတဲ့ ဆေးဂျီးတွေဘဲ။ ဒီ ဆေးဂျီးတွေဟာ လူကို ဥပါဒ် ပေးတတ်တယ်။ အများအားဖြင့် အဆုတ် ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်စေတတ်တယ်။ ဒါတွင်ဘဲလားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဆေးလိပ်ထဲမှာ နီကိုတင်ခေါ်တဲ့ ခေါက်တမျိုးလဲ ပါသေးတယ်။ နီကိုတင်ခေါက်ဟာ နှလုံးသွေးအားနဲတဲ့ရောဂါ ဖြစ်စေ တတ် တယ်။ နှလုံး သွေး ကြောပိတ်တဲ့ ရောဂါလဲ ဖြစ်စေတတ်တယ်ကွဲ့။

အဲ–အနီးစပ်ဆုံးပြောရမယ်ဆိုယင် ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ အတွက် ဦးနှောက်ဟာ ကြည်ကြည် လင်လင် မရှိဘူး။ ထိုင်းထိုင်း မှိုင်း မှိုင်း ဖြစ် နေ တတ်တယ်။ နောက်ပြီး အမောမခံနိုင်ဘူး။ အပင်ပန်း မခံနိုင်ဘူး။ ဒါ့ကြောက် အားကစားသမားတွေဟာဆိုယင် များသောအားဖြင့် ဆေးလိပ်ကို ရှောင်ကြဉ်ကြတယ်"

ဆရာမသည် ကျွန်တော်တို့အား စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းပြ၏။ စေတနာအပြည့်အဝထား၍ ရှင်းပြ၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဆေး လိပ် သောက် ခြင်း ၏ မကောင်းကျိုးများကို သိလာရသည်။ အပြစ်များကို မြင်လာရ သည်။ ဆေး လိပ် ကို လည်း မသောက်ဝံ့တော့ပါ။

ထို့ ကြောင့် ဆေး လိပ် ခိုး သောက် သည် ကို တိုင် ပြော သော မာမာ့ကို ကျွန်တော်စိတ် မဆိုးတော့ပါ။ တွေးရင်း တွေးရင်း မာမာ့ကို ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံး ဖြစ်မိပါသည်။ မာမာ့ စေတနာနှင့် မာမာ့သဘောထားကို သိလာပါသည်။ အမှန်မူ မာမာသည် သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသလွန်းသူတဦး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မာမာ့ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ရပါမည်။

"မာမာ့ကို စိတ်မဆိုးတော့ပါ။ မမုန်းတော့ပါ။ မာမာ့ကို ခေါ်ပါတော့မည်" ဟု။

× × × ×

လှနတ်တော် စာဆို

ဂမုန်းသဇင် ဆင်းကြည်လန်းကဲ့၊
နှင်းရည်ဖျန်းတဲ့ လရာသီ။

ဆောင်းပန်းမာလာ
ဖူးပြာအဖူးမို့၊
သူငါခူးလို့ ပန်ကြပြီ။

ဟိုရှေးပဝေ ယခင်စနစ်ပါ၊
ဘုရင်ခေတ်က ခုချိန်ဆီ။

ရတုရကန် နုနုအတွေးနဲ့၊
ပြုစုရေးတဲ့ စာဆိုအမည်။

ဘွဲ့နာမည်တော် တံဆိပ်ပေးပြီ၊
အတိတ်ရှေးမှီ ချီးမြှင့်သည်။

ယခုအခါ ခေတ်သစ်ဦးမို့၊
စံနစ်သစ်အတူးနဲ့ ကျင်းပပြီ။

အမျိုးသားစာပေ
ဆုမည်ပေးသမို့၊
ပြုစီရေးစို့ ထုံးဖွဲ့သီ။

ဟောသည်ပြောသည်
ဖြာဝေအတွေးနဲ့၊
စာပေရေးရဲ့ အောင်ပွဲရည်။

နွဲ့မည်–နွဲ့မည်။ ။

မုံရွာ ဝင်းမေ

R. 517

ကုလားအုပ်

ကုလားအုပ်ကို သဲကန္တာရသင်္ဘော ဟုခေါ်ကြသည်။ အစာရှား ရေရှားသော သဲကန္တာရထဲ၌ ခရီးသွားလာနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကုလားအုပ် များသည် အစာမစား ရေမသောက်ပဲ ရက်ပေါင်းများစွာ ခရီးသွားနိုင်သည်။ အစာနှင့် ရေကို သိုလှောင်ထားနိုင်ခြင်းကြောင့်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကုလားအုပ်တွင် ရေသိုလှောင်ရန် နေရာသီးသန့်မရှိပေ။ တကြိမ်လျှင် ရေ ၁၅ ဂါလံမှ ဂါလံ ၃၀ အထိ သောက်ပြီး၊ ယင်းရေများသည် ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့သို့ စိမ့်ဝင်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေငတ်ခံနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုလားအုပ်၏ပို့ထဲတွင် အဆီများကို သိုလှောင်နိုင်စွမ်း ရှိခြင်းကြောင့် အစာမစားပဲ ကြာကြာနေနိုင်သည်။

ကုလားအုပ်တကောင်သည် ပေါင် ၆၀၀ ခန့်အလေးချိန်ရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများကို သ ,ဆောင်နိုင်သည်။ တနာရီလျှင် ခုနစ်မိုင်နှုန်းခန့်သွားနိုင်သည်။

မွေးမြူအသုံးပြုလျက်ရှိသောကုလားအုပ်နှစ်မျိုးအပြင်၊ ဂိုဘီသဲကန္တာရထဲ၌ တွေ့ရသော ကုလားအုပ်ရိုင်းများလည်း ရှိသေးသည်။ အာရေဗျကုလားအုပ်မျိုးကို အာရေဗျနှင့် မြောက်အာဖရိကတိုက် င် တွေ့ရပြီး၊ ပို့တလုံးတည်းသာ ရှိသည်။ မှအေးသော အလယ်ပိုင်းအာရှနိုင်ငံများတွင် တွေ့ရသော ဗက်ထ သန်ကုလားအုပ်မျိုးတွင်မူ ပို့နှစ်ပို့ပါရှိသည်။ ဗက်ထရီယန်ကုလားအုပ်မျိုးမှာ အာရေဗျ ကုလားအုပ်မျိုးထ ် တုတ်ခိုင်ပြီး သွားလာရာတွင် လေးလံသည်။ ကုန်ပစ္စည်းတင်ရန် ပို၍အသုံးဝင်သည်။

ကုလားအုပ်များတွင် ကြမ်းတမ်းသောနှုတ်ခမ်းများနှင့် ထက်မာသော သွားများရှိခြင်းကြောင့် မှူးကြောက်များနှင့် ဆူးရှိအရွက်များကိုပင် စားသောက်နိုင်သည်။ နွားများကဲ့သို့ စားမြုံ့ပြန်လေ့ရှိသည်။ သဲမုန်တိုင်းထဲတွင် ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ရန်အတွက် နှာပေါက်ဝတွင် ပိတ်ဖွင့်နိုင်သော အရေပြားရှိပြီး၊ ရှည်လျားသော မျက်တောင်များလည်းရှိသည်။ သဲပေါ်တွင် လျှောက်နိုင်သော ခွာကျယ်ကျယ်ရှိသည်။

တကြိမ်လျှင် သားငယ်တကောင်သာ မွေးဖွားသည်။ သုံးနှစ်အရွယ်မှ စတင်လေ့ကျ ယူရသည်။ ငါးနှစ်အရွယ်တွင် ကြီးရင့်ပြီဟု ယူဆသည်။ သက်တမ်း ၅၀ ခန့်အထိ နေနိုင်သည်။

ရဲမြင့်

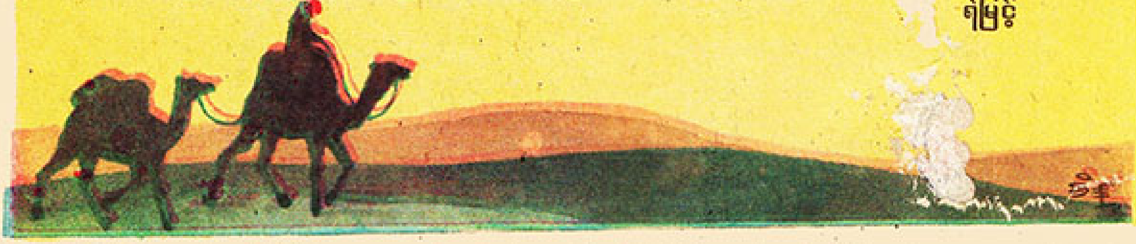

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/